

Radóczy Kornélia: *Téli tünemény*

Elmúlunk, mint tavasz közeledtével a tél,
és a lelkünk lassan-lassan nyugovóra tér.
Ahogyan a medve alszik ekkor békésen,
úgy a szeretetem is irántad feltétlen.

Mondd, gondolsz-e rám rideg időben, ilyenkor!
Rám, kinek fejében jársz egyszer s mindenkor.
Téli éjszakán tudnál-e melegíteni,
óvó karjaiddal ölelni és ölelni?

Dermedt a szívem, mint egy jégcsap a teraszon,
hiszen nélküled az életem csak fájdalom.
Ezekben a fagyokban is téged siratlak,
addig, ameddig könnyeim ki nem apadnak.

Te téli Tünemény,
mint a Nap, az életemben a fény.

Te téli Tünemény,
leszel-e még valaha az enyém?